

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Okresní soud v Kladně rozhodl v hlavním líčení konaném dne 29. prosince 2022 v senátě složeném z předsedy JUDr. Ivo Poštolky a přísedících Jiřího Černého a Mgr. Zdeňka Výcha

takto:

obžalovaný

A [REDACTED] R [REDACTED],

narozený [REDACTED] v Praze 2, trvale bytem [REDACTED], [REDACTED], adresa pro účely doručování [REDACTED], okres Kladno,

je vinen, že

1) od srpna roku 2019 do 13. 2. 2022, ve společném obydlí v [REDACTED], okres Kladno, v ulici [REDACTED] v Buštěhradu, okres Kladno, a v bytě v ulici [REDACTED], v Kladně, týral svou družku N [REDACTED] K [REDACTED] tím způsobem, že jí denně nadával a urážel vulgárními výrazy, opakovaně ji bil pěstmi do hlavy, kopal ji do různých částí těla, opakovaně ji nutil klečet v rohu místnosti, ponižoval ji, zakazoval jí chodit do společnosti jiných lidí a nenechával ji samostatně hospodařit se společnými finančními prostředky,

tedy

týral osobu blízkou žijící s ním ve společném obydlí a takový čin páchal po delší dobu,

2) dne 16. 2. 2022 okolo 10:20 hodin u kruhového objezdu v Kladenské ulici, v Buštěhradu, okres Kladno, před J [REDACTED] P [REDACTED], R [REDACTED] P [REDACTED], nezletilým A [REDACTED] R [REDACTED] a nezletilou L [REDACTED] K [REDACTED], opakovanými údery do hlavy nutil poškozenou N [REDACTED] K [REDACTED] k vystoupení z vozidla značky Škoda Fabia, registrační značky [REDACTED], načež ji z vozidla za oděv vytahoval, čímž poškozené utrhł rukáv od bundy a způsobil jí škodu okolo 1 000 Kč a poškozené nařizoval, aby s ním obnovila soužití, přičemž jí fyzickým útokem způsobil poranění v oblasti pravého ucha,

tedy

dopustil se veřejně a na místě veřejnosti přístupném výtržnosti tím, že napadl jiného,

čímž spáchal

pod bodem 1) zločin týrání osoby žijící ve společném obydlí podle § 199 odstavec 1, 2 písmeno d) trestního zákoníku,

pod bodem 2) přečin výtržnictví podle § 358 odstavec 1 trestního zákoníku,

a odsuzuje se

podle § 199 odstavec 2 a 43 odstavec 1 trestního zákoníku k úhrnnému trestu odnětí svobody v trvání **26 (dvacet šest) měsíců**.

Podle § 56 odstavec 2 písmeno a) trestního zákoníku se pro výkon tohoto trestu zařazuje do věznice s ostrahou.

Podle § 228 odstavec 1 trestního řádu je obžalovaný povinen zaplatit poškozené Oborové zdravotní pojišťovně zaměstnanců bank, pojišťoven a stavebnictví, se sídlem Roškotova 1225/1, Praha 4, náhradu škody ve výši 5 558 Kč.

Odůvodnění:

1. Soud vzal po provedeném hlavní líčení za prokázaný výše uvedený skutkový děj.
2. Obžalovaný v přípravném řízení i u hlavního líčení využil svého práva a k věci nevypovídal, pouze se vyjádřil k výpovědi poškozené, když uvedl, že mu tato každý den telefonuje a prosí ho, aby ji zachránil, rozhodně by tak nečinila, pokud by jí dělal to, co uvedla ve své výpovědi.
3. Poškozená N. K. při výslechu provedeném mimo hlavní líčení uvedla, že má s obžalovaným dvě děti, společně spolu začali žít v roce 2019, a to až do února 2022. Od roku 2019 se k ní začal chovat hrubě, žárlil a ubližoval jí, důvodem toho bylo, že se jim narodila dcera bílé pleti a světlých vlasů. V Trpoměchách ji bil pěstí do vlasové části hlavy, aby nebyly vidět stopy, tahal ji opakovaně za vlasy, kopal ji do těla a hlavy. Také ji hlídal a zakazoval jí stýkat se s jinými lidmi. Po přestěhování do Buštěhradu si před jejím otcem tolik nedovolil, ale jakmile se otec vzdálil, tak poškozenou urážel verbálně hrubými výrazy, plival jí do obličeje, pokračoval bitím a zákazy styku s jinými osobami, což se nezměnilo ani po přestěhování do Švermova, proto dne 13. 2. 2022 odešla k P. Ona ho musela jenom poslouchat, také ji zamykal doma, líbilo se mu totiž, když ji mohl mlátit a když se ho bála, toto jednání ji velice ponižovalo. Nebyl den, kdy by ji nezmlátil, konkrétně jí dával pěstí do hlavy či do žeber, a to tak, aby neměla modřiny, v důsledku toho vážila pouze nějakých 39 kg. Pokud se nikomu nesvěřila, bylo to z toho důvodu, že se ho prostě bála. Říkal jí, aby držela hubu, že je jenom pes a ten musí prostě jen štěkat. Mlátil ji i kvůli tomu, že s ním nechtěla spát, také po ní chtěl, aby brala drogy. Obžalovaný neměl žádný vlastní příjem, když šla na poštu, tak jí dal občanku, ale čekal před poštou a peníze, které obdržela, jí do koruny vzal, takže si sama nemohla koupit ani ponožky, dokonce se stalo, že je z bytu ve Švermově vyhodili, protože obžalovaný nezaplatil nájem a koupil si místo toho drogy, neboť v té době užíval pervitin, také měla zákaz užívat telefonu, nesměla se bavit s členy vlastní rodiny. Obžalovaný ji také strkal do těsného prostoru u kuchyňské linky, kde musela setrvat třeba hodinu za to, že něco udělala špatně, např. když mu nepřípravila kafe. Podle obžalovaného musí žena poslouchat na slovo, chlap si naopak může dělat vše, co chce. Když docházelo k bití a nadávání, cítila se bezmocně, „nedávala“ to psychicky. Nemohla chodit ven, s kamarádkou se nemohla bavit třeba o ženských problémech, neměla peníze ani na ženskou hygienu, on jí k tomu řekl, aby si tam dala hadr. Pokud na soužití s obžalovaným nyní s odstupem vzpomíná, ví, že byla hloupá, pokud se dala dohromady s takovým člověkem, tehdy ale vůbec neřešila, že je to „feták“ a že s ním bude mít děti. Také má špatný pocit z toho, že v takovémto prostředí musely jejich děti žít a musely se koukat na to, že ji mlátí. Nadával jí například, že je „mrdka, pes, kurva, piča“ a že ji proklíná do rakoviny, byl také hodně žárlivý. Že se vůči ní dopouští násilí, nahlásila na policii třikrát, ale vždy to vzala raději zpět, neboť se ho bála, stejně jako jeho rodiny. Vrátila se k němu celkem třikrát, bylo to z toho důvodu, že si nevěřila, že se

Shodu s prvopisem potvrzuje Kristýna Potůčková

dokáže sama postarat o děti, a měla obavy, že je prostě neuživí, také se bála, že ji bude kvůli tomu pronásledovat. S obžalovaným je aktuálně v kontaktu jen přes sociální síť, a to kvůli dětem. Dne 16. 2. 2022 jela motorovým vozidlem společně s R[REDAKCE] P[REDAKCE], J[REDAKCE] P[REDAKCE] a svými dětmi do Kladna do azylového domu a když čekali u Buštěhradu v koloně aut, tak se z ničeho nic otevřely dveře auta a obžalovaný na ni začal křičet, aby vystoupila a následovala ho, neboť má peníze a sehnal byt, ona však z vozidla nechtěla vystoupit, kvůli čemuž ji několikrát udeřil pěstí do vlasové části hlavy, a začal ji z vozidla tahat za rukáv, který jí utrhl, ven, současně na ni křičel, že ji zabije a že si ji najde. Protože s ním odmítly jít i děti, zavřel dveře a z místa odešel.

4. Svědek J[REDAKCE] P[REDAKCE] uvedl, že poškozená s dětmi na začátku roku 2022 bydlela v jeho bydlišti, přitom zjistil, že měla být napadena obžalovaným. Při převozu poškozené z Buštěhradu do Kladna musel u kruhového objezdu kvůli hustotě provozu zastavit, čehož obžalovaný využil, otevřel dveře v místě, kde seděla poškozená, a ihned začal poškozenou bít do hlavy. Po celou dobu na ni křičel, aby šla s ním, vulgárně poškozené nadával a nereagoval na výzvy, aby přestal útočit. Ve chvíli, kdy se podařilo ho od vozidla odstrčit a zavřít dveře, svědek uzavřel celé vozidlo pomocí centrálního zamykání, poté s vozidlem odjel. V minulosti také svědek viděl, jak obžalovaný dával poškozené pohlavky venku před domem.
5. Svědkyně R[REDAKCE] P[REDAKCE] uvedla, že si vzala poškozenou k sobě domů, než tato půjde do azylového domu. Obžalovaný jí zavolal, že jí dá občanku, ona šla ven, tam se dohadovali, poškozená nestačila zavřít dveře a on jí udeřil do spánku, vnikl do bytu a začal ji mlátit před svědkyní a před dětmi. Svědkyně z toho byla v šoku a volala na policii. Když s obžalovaným bydlela u jejího otce, sice se hádali, ale tam si nedovolil na ni sáhnout. Pokud jde o napadení u kruhového objezdu, obžalovaný tehdy přiběhl k autu, tahal poškozenou ven, ale nepovedlo se mu to, protože se držela, pouze ji roztrhl bundu.
6. Svědek R[REDAKCE] F[REDAKCE] uvedl, že jej obžalovaný požádal, aby ho odvezl do Buštěhradu k přítelkyni kvůli bydlení. V průběhu jízdy ale chtěl, aby otočil vozidlo a jel za Fabií stříbrné barvy. U kruhového objezdu kvůli koloně museli zastavit a hned jak zastavili, tak obžalovaný vyskočil z auta a běžel k Fabii, následně otevřel zadní dveře od vozidla, začal poškozenou za ruku tahat ven z vozu a křičet na ni, aby šla bydlet s ním. Ve chvíli, kdy posádka volala policii, se svědek i obžalovaný vrátili zpět do vozidla. Svědek neviděl, že by obžalovaný poškozenou mlátil.
7. Policejní orgán dne 16.2.2022 provedl prohlídku těla poškozené, přičemž zjistil dvě boule na její hlavě, dne 24.2.2022 provedl ohledání bundy poškozené, přičemž zjistil roztržení rukávu. Spis dále obsahuje lékařskou zprávu o ošetření poškozené po incidentu z 16. 2. 2022, podle které byla zjištěna kontuze hlavy.
8. Ohledně duševního stavu poškozené byl vypracován Mgr. Denisou Dokulilovou znalecký posudek z oboru zdravotnictví, odvětví psychiatrie a klinická psychologie, podle něhož je poškozená osobností integrovanou, simplexní, přizpůsobivou, submisivní, je nedostatečně vyzrálá, emočně méně stabilní, senzitivní a má výrazně podprůměrný intelekt, její schopnost správně vnímat prožitě a reprodukovat je bez narušení, je schopna vyjádřit kompetentně své postoje a názory. Znalkyně nezjistila žádné důvody pro zkresení výpovědi poškozené, která nemá sklony ke konfabulacím, nebyl u ní zjištěn syndrom týrané osoby. Z důvodu slabšího sociálního zakotvení byl pro ni vztah s obžalovaným důležitý a mohla proto přehlížet negativní aspekty partnerského soužití, byla v tomto vztahu převážně submisivní, s tendencí příliš neodporovat obžalovanému a přizpůsobovat se jeho požadavkům. Obžalovaná pochází z výrazně disharmonického nestabilního prostředí, nejvíce stabilní a sociální oporou jí byl v dospělosti otec, který však již zemřel. Z domova odešla v patnácti letech a následně velmi záhy navázala vztah s obžalovaným, jelikož neměla žádné svoje dostačující rodinné zázemí, mohla proto přehlížet negativní aspekty jejich soužití i vzhledem k své nezralosti a nezkušenosti ve funkčních partnerských vztazích i v její primární rodině. Ve vztahu byla převážně submisivní s tendencí příliš neodporovat obžalovanému, přizpůsobovat se jeho požadavkům, zejména po narození

druhého dítěte začal být vztah výrazně disharmonický a začalo dominovat domácí násilí ze strany obžalovaného. V době vyšetření znalkyní referovala poškozená strach z obžalovaného a z psychologického hlediska není nijak překvapivé, že s ním přesto obnovila kontakt, což je celkem typická reakce obětí domácího násilí, že ve vztahu zůstávají. Poškozená je velmi nezralá, takže si mohla naivně myslet, že když slíbil, že se změní a bude se chovat adekvátně, že toto splní. V obdobných případech často velkou roli hrají děti, kdy týrané ženy zůstávají ve vztazích právě kvůli nim, protože si myslí, že zachovat rodinu je přednější, nebo si netroufají být na péči o děti samy. Poškozená neměla žádný motiv, proč by obžalovaného obvinila nepravdivě, nebo mu chtěla ublížit.

9. Při hodnocení provedených důkazů, soud naprosto uvěřil poškozené, pokud tato detailně popsala jednání obžalovaného vůči ní, nebyla zjištěna žádná skutečnost, která by pravdivost její výpovědi snad zpochybňovala, o tom, že se obžalovaný choval vůči ní neurvale, svědčí i poslední incident, který popsaly kromě poškozené i další osoby v místě útoku v té době zde přítomné. Přestože u obžalované nebyl znalkyní zjištěn tzv. syndrom týrané osoby, neznamena to automaticky, že by k jejímu týrání, které ve své výpovědi podrobně popsala, nemohlo dojít. Nelze pominout fakt, že poškozená je dle znalkyně velmi nezralá a má podprůměrnou inteligenci, takže si mohla naivně myslet, že když obžalovaný slíbil, že se změní a bude se chovat adekvátně, toto skutečně splní. Znalkyně také konstatovala, že z důvodu slabšího sociálního zakotvení byl pro poškozenou vztah s obžalovaným důležitý a mohla proto raději přehlížet negativní aspekty partnerského soužití, byla v tomto vztahu převážně submisivní s tendencí příliš neodporovat obžalovanému a přizpůsobovat se jeho požadavkům, i v době vyšetření referovala stále strach z obžalovaného, *pokud s ním obnovila kontakt, jedná se o typickou reakci obětí domácího násilí, které přes negativní zážitky ve vztahu zůstávají.* O tom, jak se obžalovaný k poškozené během jejich soužití choval, svědčí dle soudu i přestupkové řízení z roku 2020 (věc byla odložena z důvodu podle § 76 odstavec 4 zákona o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, tedy jelikož osoba přímo postižená spácháním přestupku, tedy poškozená) nedala souhlas k zahájení řízení nebo tento souhlas vzala zpět, kdy se měl obžalovaný dopustit vůči ní hrubého jednání, kdy ji chytil za vlasy a odstrčil na zeď a dále ji hrubě urazil, když ji hlasitě a vulgárně nadával a rozbil ji úmyslně telefon.
10. Pokud jde o argumentaci obhajoby, podle této poškozená měla velmi složitý život v minulosti ve své rodině a jelikož na ni nebylo v souvislosti s tím nijak psychoterapeuticky působeno, dalo se očekávat, že bude mít problémy i ve svém dalším normálním životě, což se také stalo. Poškozená vstoupila jako velice nezralá osoba do vztahu s obžalovaným, přičemž jejich představy o soužití byly naprosto protichůdné, o čemž svědčí i počet oznámení na policii, která poškozená ohledně obžalovaného učinila. Za tohoto stavu dle obhájce lze těžko uvěřit poškozené, pokud uvádí, že byla neustále týrána, když se k němu vracela a neovládala sama výchovu dětí a zabezpečení chodu domácnosti, naopak bylo právě na obžalovaném, aby se o rodinu staral, jak jen to šlo. Žádné důkazy o jejím napadání provedeny navíc nebyly, pokud jde o výpovědi svědků P [REDACTED], nikdo z nich nepopisuje, jak soužití obžalovaného a poškozené vlastně vypadalo a zda v něm došlo k fyzickému napadání, jsou schopni popsat jenom situaci v případě incidentu na kruhovém objezdu, ovšem jejich výpovědi se v popisu události neshodují. Navíc znalkyní nebylo zjištěno, že by poškozená trpěla syndromem týrané osoby. Lze sice připustit, že obžalovaný je impulzivní osobou, což může vysvětlovat, proč chtěl poškozenou vytáhnout ven z auta a přivést zpět domů, neboť je obvyklé, že se kterýkoli muž nedokáže vyrovnat s tím, že mu odchází partnerka. Obhájce proto navrhl zproštění obžaloby, popřípadě posouzení věci pouze v přestupkovém řízení.
11. Soud na základě shora uvedených důkazů dospěl k závěru, že bylo právě výpovědi poškozené jednoznačně prokázáno, že obžalovaný po dobu delší dvou let (od roku 2019 do roku 2022) tuto hrubě urážel, ponižoval a bil, což lze považovat za zlé nakládání s poškozenou, která v té době žila s ním ve společné domácnosti, které tato nutně pociťovala jako těžké příkoří, neboť se vyznačovalo hrubostí a bezcitností, a trvalo po delší dobu. Obžalovanému bylo kladeno za vinu,

že se dopouštěl tzv. domácího násilí proti poškozené – tehdy své družce a matce jeho dětí. Lze tedy rozhodně konstatovat, že se obžalovaný choval dlouhodobě vůči poškozené způsobem, který tato podrobně popsala, jak je výše uvedeno, kdy ji psychicky týral zejména tím že ji soustavně slovně urážel vulgárními výrazy, ponižoval ji, nedovolil ji např. telefonovat či se s někým kamarádit, obviňoval ji bezdůvodně z nevěry, aniž by zohlednil její zájmy a potřeby, také se odmítal se podílet na finančním zabezpečení chodu domácnosti, naopak finanční dávky, které pobírala na děti, užíval pro vlastní potřebu, a to zřejmě i na nákup pervitinu. Soud nedospěl k závěru, že by poškozená o těchto aktivitách obžalovaného vypovídala nepravdivě, tato také vysvětlila logicky svůj postup, pokud přes toto přikopí v soužití s ním nadále pokračovala. V tomto konkrétním případě se jednání obžalovaného již rozhodně vymykalo běžným a standardním vzorcům partnerského soužití, pokud se vůči ní dopouštěl neadekvátních ataků, a to dokonce za použití násilí menší intenzity, rozhodně dosáhlo takové míry intenzity a zároveň mělo na poškozenou takový negativní dopad, že je namístě toto právně kvalifikovat jako týrání ve smyslu § 199 odstavec 1 trestního zákoníku. *Týráním dle tohoto ustanovení se rozumí takové zlé nakládání s osobou žijící ve společném obydlí, které se vyznačuje vyšším způsobem hrubosti a bezcitnosti s určitou trvalostí a které tato osoba pociťuje jako těžké přikopí. Nemusí se jednat o jednání soustavné nebo delší dobu trvající, taktéž se nevyžaduje, aby u této osoby vznikly případně následky na zdraví, zásadní je to, zda týraná osoba takového jednání vnímá jako těžké přikopí.* I s přihlédnutím k uvedeným objektivním závěrům znaleckého posudku lze rozhodně vyslovit závěr, že poškozená se nacházela v takovém psychickém rozpoložení vyvolaném právě a jedině jednáním obžalovaného, které svědčí o tom, že nakládání obžalovaného s poškozenou je nutno vyhodnotit jako natolik necitlivé nakládání s osobou žijící ve společném obydlí, že se jedná o jednání protiprávní, ovšem nikoliv pouze přestupkové. Na tomto místě nutno zmínit také několik rozhodnutí Nejvyššího soudu, která se v minulosti případy domácí násilí zabývala. Jde například o rozhodnutí spisové značky 7 Tdo 1294/2015, podle kterého, pokud poškozená osoba byla vystavena hrubému verbálnímu násilí ze strany pachatele po dobu několika měsíců (přesahující dobu 6 měsíců), které bylo doplněno jen občasným fyzickým násilím vůči ní, je již zpravidla naplněn znak „po delší dobu“ obsažený v ustanovení § 199 odstavec 2 písmeno d) trestního zákoníku. *I případy hrubého verbálního násilí trvající po dobu nejméně 6 měsíců zpravidla totiž vykazují potřebnou míru intenzity, která současně odůvodňuje naplnění uvedeného znaku.* Smyslem ustanovení § 199 trestního zákoníku je posílení ochrany osob ohrožených fenoménem tzv. domácího násilí, tj. násilí páchaného mezi osobami blízkými ve smyslu jejich vzájemného vztahu, přičemž vzájemné role těchto osob jsou v rámci násilného vztahu neměnné (jeden z aktérů je stále osobou ohroženou a druhý osobou násilnou). Současně jde o násilí opakované, dlouhodobé, nikoli o jednorázovou eskalaci konfliktní situace. Týrání nemusí mít nutně jen povahu fyzického násilí, ale může spočívat i v působení psychických útrap (rozhodnutí sp. zn. 7 Tdo 417/2016). Z hlediska trestnosti jednání pachatele ve smyslu § 199 odstavec 2 písmeno d) trestního zákoníku se potom musí jednat o dobu řádově v měsících, neboť již vlastní týrání je zlé nakládání, které se vyznačuje určitým trváním. Pro posouzení otázky, zda pachatel trestného činu týrání osoby žijící ve společném obydlí pokračoval v páchaní takového činu po delší dobu, je určující nejen celková doba týrání, ale přihlédnout je třeba též ke konkrétnímu způsobu provedení činu, intenzitě týrání, jeho četnosti apod. V závislosti na konkrétních okolnostech případu tak není vyloučeno, aby i doba několika málo měsíců naplnila tento zákonný znak (spisová značka 7 Tdo 1139/2015). Motiv trestného činu týrání osoby žijící ve společném obydlí podle § 199 trestního zákoníku spočívající ve snaze pachatele zcela kontrolovat život poškozené osoby je v rozporu s principem rovnoprávnosti manželů. Takové jednání pachatele se může projevovat kombinací psychického a fyzického týrání. Intenzitu a míru, s níž jednání pachatele zasahuje do osobní sféry poškozené osoby, nelze zpětně bagatelizovat tím, že poškozená navenek vůči třetím osobám neprojevovala žádnou nespokojenost se svým manželstvím. *Pro týrání, ke kterému dochází v rodině, zejména pak mezi manžely, je totiž typické, že ten, kdo je vystaven týrání, se ho nejprve snaží skrývat a tajit a že proto navenek vystupuje tak, aby týrání nebylo z pohledu třetích osob rozeznatelné* (spisová značka 7 Tdo 725/2012). U trestného činu týrání osoby

žijící ve společném obydlí podle § 199 odstavec 1, 2 písmeno d) trestního zákoníku, není znakem objektivní stránky tohoto trestného činu způsobení (tělesné či duševní) újmy na zdraví, proto námitka absence takovéto újmy nemůže být právně relevantně uplatněna. Verbální útoky, které spočívají v hrubých a velmi vulgárních nadávkách a urážkách poškozené osoby, a to i na veřejnosti v přítomnosti dalších osob, vyznačující se bezcitností a surovostí, lze označit za týrání ve smyslu trestného činu týrání osoby žijící ve společném obydlí podle § 199 trestního zákoníku (spisová značka 3 Tdo 963/2011-32). Soud tak na základě provedeného dokazování, zejména pak výpovědi poškozené a závěrů znaleckého posudku, vyslovil závěr, že poškozenou popsané projevy chování obžalovaného vůči ní již naplňovaly zákonné znaky kvalifikované skutkové podstaty zločinu týrání osoby žijící ve společném obydlí podle § 199 odstavec 1, 2 písmeno d) trestního zákoníku, neboť obžalovaný týral osobu blízkou, žijící s ním ve společné domácnosti a páchal takový čin delší dobu. Pokud měla být poškozená vyslechnuta, vyslovila obavy z obžalovaného, byť je s ním v kontaktu na sociálních sítích kvůli dětem, což také svědčí o tom, jak na její psychiku soustavné vyhrožování obžalovaného negativně zapůsobilo u hlavního líčení, proto byla vyslechnuta prostřednictvím videokonference. Individuálním objektem trestného činu týrání osoby žijící ve společném obydlí podle § 199 trestního zákoníku je zájem na ochraně osob, u nichž je dána specifická forma vzájemné závislosti vyplývající ze skutečnosti, že tyto osoby obývají společné obydlí, a proto jsou mezi nimi vytvořeny zvláštní vztahy vyplývající ze společného bydliště a zpravidla též mají ztíženou možnost toto společné obydlí opustit.

12. V případě druhého z žalovaných skutků bylo nejen na základě výpovědi poškozené, ale i na základě výpovědi svědků prokázáno, že obžalovaný před dalšími osobami, konkrétně J. P., R. P., nezletilými A. R. a L. K. a též R. F., opakovanými údery do hlavy nutil poškozenou N. K. k vystoupení z vozidla, načež ji z vozidla za oděv vytahoval, utrl rukáv bundy, nařizoval jí, aby s ním obnovila soužití, přičemž ji způsobil poranění v oblasti pravého ucha. Tímto jednáním, kdy fyzicky na místě veřejnosti přístupném a před nejméně 3 osobami, tj. veřejně, fyzicky napadl poškozenou, naplnil všechny zákonné znaky skutkové podstaty přečinu výtržnictví podle § 358 odstavec 1 trestního zákoníku. Jeho jednání mělo sice též povahu vydírání, ovšem státní zástupce v obžalobě uvedl, že nepoužil právní kvalifikaci podle § 175 odstavec 1 trestního zákoníku, neboť poškozená, jako osoba oprávněná, souhlas s jeho trestním stíháním nedala. Společenská škodlivost jednání obžalovaného spočívá v porušení zájmu společnosti na ochraně občanského soužití proti závažnějším útokům narušujícím veřejný klid a pořádek.
13. Při ukládání druhu trestu a jeho výměry soud přihlédl k povaze a závažnosti spáchané trestné činnosti, jejím okolnostem, k poměrům obžalovaného, k jeho dosavadnímu způsobu života a k možnostem jeho nápravy. Konkrétní závažnost posuzované trestné činnosti je dána zejména délkou doby, po kterou se obžalovaný dopouštěl trestné činnosti vůči poškozené, je třeba přihlídnout i k intenzitě tohoto týrání, i k tomu, že se obžalovaný dopustil dvou trestných činů. Pokud jde o pohnutku jednání obžalovaného, nepochybně se jednalo o projev nezdrženlivosti, netolerance, žárlivosti a také absolutní neúcty ke své tehdejší družce, která je zároveň matkou jeho dětí. V rejstříku trestů má obžalovaný celkem 10 záznamů, většinou se jednalo o přečin maření výkonu úředního rozhodnutí podle § 337 odstavec 1 písmeno a) trestního zákoníku (celkem 4 záznamy), část odsouzení se týkala trestného činu dle § 180d trestního zákoníku, kdy takovéto jednání není podle současné právní úpravy již trestné, v minulosti již vykonal i nepodmíněné tresty odnětí svobody. Nyní posuzované trestné činnosti se ovšem dopustil ve zkušební době podmíněného odsouzení, která mu byla stanovena trestním příkazem Okresního soudu v Kladně ze dne 7.9.2020, sp. zn. 2 T 118/2020. Naposledy byl obžalovaný odsouzen trestním příkazem Okresního soudu v Kladně ze dne 1.11.2021, sp. zn. 4 T 81/2021, který mu byl doručen dne 27.12.2021, tudíž v případě nyní posuzované trestné činnosti byl ukládán další samostatný trest. Nutno konstatovat, že předchozí odsouzení se naprosto minula výchovným účinkem, pokud dosud nevedla k nápravě obžalovaného a je tedy zřejmé, že si z těchto předchozích trestních postihů obžalovaný nevzal žádné ponaučení, když se nyní dopustil závažné

násilné trestné činnosti vůči blízké osobě. Státní zástupce navrhl uložit obžalovanému již nepodmíněný trest odnětí svobody ve výměře dvaceti osmi měsíců. Je třeba na tomto místě konstatovat, že jiný druh trestu rozhodně nepřicházel v úvahu, soud nezjistil žádnou okolnost, která by obžalovanému polehčovala, proto byl obžalovanému uložen již nepodmíněný trest odnětí svobody v trvání dvaceti šesti měsíců, tedy stále při dolní hranici zákonné sazby, která v případě trestného činu dle § 199 odstavec 2 trestního zákoníku činí dvě léta odnětí svobody, čímž byly zohledněny dostatečně všechny okolnosti spáchané trestné činnosti. Obžalovaný si rozhodně musí konečně uvědomit, že s ohledem na jeho sklony k páčání trestné činnosti a jeho trestní minulost nelze jeho protiprávní činy tolerovat a řešit mírnějšími postihy a že v případě opakování trestné činnosti v budoucnu by mu hrozil znovu stejný (nejpřísnější) druh trestu, tedy nepodmíněný trest odnětí svobody. Pro výkon trestu byl obžalovaný dle § 56 odstavec 2 písmeno a) trestního zákoníku zařazen do věznice s ostrahou.

14. K trestnímu řízení se s nárokem na náhradu škody ve výši 5 558 Kč připojila Oborová zdravotní pojišťovna zaměstnanců bank, pojišťoven a stavebnictví s tím, že se jedná o náklady na hrazené zdravotní služby, které proplatila poskytovatelům služeb v souvislosti s ošetřením pojištěnce – N. K. dne 16.2.2022 v souvislosti s jejím napadením obžalovaným. Soud nezjistil žádnou skutečnost, která by bránila v tomto rozsahu náhradu škody, jejíž výše byla řádně doložena, přiznat a rozhodl proto dle ustanovení § 228 odstavec 1 trestního řádu o povinnosti obžalovaného uvedenou částku poškozené právnické osobě zaplatit.

Poučení:

Proti rozsudku lze podat odvolání.

Rozsudek může odvoláním napadnout:

- a) státní zástupce pro nesprávnost kteréhokoliv výroku
- b) obžalovaný pro nesprávnost výroku, který se ho přímo dotýká
- c) poškozený, který uplatnil nárok na náhradu škody, pro nesprávnost výroku o náhradě škody.

Osoba oprávněná napadat rozsudek pro nesprávnost některého jeho výroku může jej napadat také proto, že takový výrok učiněn nebyl, jakož i pro porušení ustanovení o řízení předcházejícím rozsudku, jestliže toto porušení mohlo způsobit, že výrok je nesprávný nebo že chybí.

V neprospěch obžalovaného může rozsudek napadnout odvoláním jen státní zástupce, toliko pokud jde o povinnost k náhradě škody, má toto právo též poškozený, který uplatnil nárok na náhradu škody. Ve prospěch obžalovaného mohou rozsudek odvoláním napadnout kromě obžalovaného a státního zástupce i příbuzní obžalovaného v pokolení přímém, jeho sourozenci, osvojitel, osvojenec, manžel a druh. Státní zástupce může tak učinit i proti vůli obžalovaného.

Odvolání se podává u soudu, proti jehož rozsudku směřuje (u Okresního soudu v Kladně), a to do osmi dnů od doručení opisu rozsudku. Odvolání musí být ve shora uvedené lhůtě, nebo v další lhůtě k tomu stanovené předsedou senátu soudu 1. stupně, podle § 251 trestního řádu také odůvodněno tak, aby bylo patrné, v kterých výrocích je rozsudek napadán a jaké vady jsou vytýkány rozsudku nebo řízení, které rozsudku předcházelo. Státní zástupce je povinen v odvolání uvést, zda je podává, byť i z části ve prospěch nebo v neprospěch obžalovaného. Odvolání lze opřít o nové skutečnosti a důkazy.

O odvolání proti rozsudku Okresního soudu v Kladně rozhoduje nadřízený krajský soud - Krajský soud v Praze.

Kladno 29. prosince 2022

JUDr. Ivo Poštolka, v. r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje Kristýna Potůčková